

νη μούσα τῆς τραγῳδίας, κρατοῦσα τραγικὴν προσωπίδα εἰς τὴν χεῖρα καὶ φέρουσα κισσὸν περὶ τὴν κεφαλὴν· ἡ Ἐρατὴ μούσα τῆς ἐρωτικῆς ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς· ἡ Πολύμνια μούσα τῶν ὕμνων· ἡ Θάλεια μούσα τῆς γλυκυθύμου ἐπιτοπίου ποιήσεως, δηλ. τῆς κωμῳδίας, κρατοῦσα τὴν κωμικὴν προσωπίδα, τὴν ποιμενικὴν βράβδον καὶ τὸν ἐκ κισσοῦ στέφανον· ἡ Τερψιχόρη μούσα τοῦ χοροῦ καὶ τῆς λύρας· ἡ Κλειὼ μούσα τῆς ἱστορίας, κρατοῦσα χάρτινον κύλινδρον· ἡ Οὐρανία μούσα τῆς ἀστρονομίας, κρατοῦσα σφαῖραν.

Αἱ Μοῦσαι πολλάκις εὐρίσκονται ἐν συναφεῇ μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις εἶναι καὶ θεὸς τῆς μουσικῆς καὶ ἔφορος τῶν ἀοιδῶν· θῆεν λέγεται καὶ Μουσηγέτης. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ προσέτι ἐνεκα τῆς ἐπιπνευστικῆς αὐτῶν φύσεως εἶναι καὶ μαντικαὶ θεότητες, συνδεόμεναι πάλαι ποτε ἐν Πιερίᾳ καὶ μετὰ τοῦ Διονύσου. Βραδύτερον δὲ ἀνεξωπύρῃσε τὴν σχέσιν ταύτην ἡ δραματικὴ ποίησις, ἥτις ἐξαιρέτως ἐρριζώθη εἰς τὴν τοῦ Διονύσου λατρείαν.

#### ΜΕΛΟΠΟΜΕΝΗ.

Διόδωρος ὁ Σικελιώτης λέγει, ὅτι ἡ Ἀμελοπομένη ὠνομάσθη ἀπὸ τῆς μελωδίας, διὰ τῆς ὁποίας τοὺς ἀκούοντας εὐφραίνει· ἐνομίζετο δ' εὐρέτις καὶ ἔφορος τῆς τραγῳδίας καὶ ἀπλῶς τῆς μελωδίας. Τὴν ἐξωγράφουν δὲ σεμνὴν καὶ λαμπρὰ ἐνδεδυμένην, ἔχουσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέφανον ἐκ δάφνης ἢ ἐξ ἀνθέων καὶ κρατοῦσαν εἰς μὲν τὴν μίαν χεῖρα σῆπτρον, εἰς δὲ τὴν ἄλλην ξιφίδιον· ἐνίοτε δὲ καὶ διάδημα φέρουσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ προσωπίδα τραγικὴν, καὶ ἐπιγραφὴν τοιαύτην, «*Μελοπομένη τραγῳδίαν.*»

#### ΕΡΑΤΩ.

Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος, διηγούμενος τὰ κατὰ Ἰάσονα καὶ Μήδειαν, τὴν Ἐρατὴ ἐπικαλεῖται ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ τρίτου βιβλίου. Τὴν ἐξωγράφουν δὲ νέαν κεχαριτωμένην, καθημένην καὶ ἔχουσαν ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς στέφανον ἐκ ῥόδων καὶ μυρσίνης, εἰς δὲ τὰς χεῖρας λύραν καὶ τόξον. Εὐρέθη προσέτι ἐξωγραφημένη καὶ κιθάραν καὶ πλῆκτρον κρατοῦσα· ἐπὶ δὲ νομισμάτων εὐρέθη ἔχουσα φόρεμα μακρὸν καὶ τὴν κόμην ἄπλεκτον καὶ κυματιζομένην καὶ τὸ στόμα ἀνοικτὸν ὡς τραγῳδοῦσα, καὶ ἐπιγραφὴ ὑπ' αὐτὴν ἀναγινωσκομένη, «*Ἐρατὴ Ψάλτρια.*»

#### ΠΟΛΥΜΝΙΑ.

Αὕτη κατὰ τινες μὲν ἐφεῦρε τοὺς ὕμνους, κατ' ἄλλους δὲ τὴν γεωμετρίαν, ἱστορίαν καὶ γραμματικὴν. Ἐξωγραφεῖτο δὲ ἔχουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέφανον ἐκ μαργαριτῶν καὶ λευκοφοροῦσα, κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖρας λύραν καὶ ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν βλέπουσα. Εὐρέθη

προσέτι ἔχουσα καὶ χελώνην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ εἰς τὰς χεῖρας πλῆκτρον καὶ λύραν κρατοῦσα, καὶ ἐπιγραφὴν φέρουσα τοιαύτην· «*Πολύμνια μύθοις.*»

#### ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ.

Ὁ ἰδιότροπος δὲν κρατεῖ τὰς ἰδέας αὐτοῦ, ἀλλὰ κρατεῖται ὑπ' αὐτῶν, διότι ὅταν ἀπαξ κυριευθῇ ὑπὸ τινος ἀπάτης, αὕτη εἶναι ὡς τὸ δαιμόνιον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐξέρχεται εἰμὴ μὲ πολλὴν προσευχὴν καὶ νηστειάν. Ὅ,τιδήποτε συλλάβῃ, ὡς ὁ μεθυσιμένος, οὐδέποτε ἐγκαταλείπει αὐτὸ, καί τοι σύρει αὐτὸν ταχύτερον πρὸς τὸν βυθόν.

Ἡ ἀμάθεια αὐτοῦ εἶναι τραχεῖα καὶ ἀπρόσιτος, ἀπόρρητος ὑπὸ τε τῆς τέχνης καὶ τῆς φύσεως, καὶ θέλει ἀντέχει μέχρι θανάτου, ἂν καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ χῶματα ἔχει νὰ ὑπερασπισθῇ. Εἶναι μέλαινα ὡς ἡ πίσσα, καὶ ἐπικολλάται ἐπὶ πᾶν πρᾶγμα, εὐθὺς ἀφοῦ ἐγγίξῃ αὐτό. Τὸ κρανίον αὐτοῦ εἶναι τοσοῦτον παχὺ, ὥστε εἶναι ἱκανὴ ἀπόδειξις τῆς ἐλλείψεως κρίσεως, καὶ οὐδέποτε διαρρήγνυται εἰμὴ κατὰ τὸ ἀντίθετον μέρος ἐκείνου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγένετο ἡ ἐντύπωσις. Ὅσοι ἐπιπολαιότερα καὶ ἀσυνεπέστερα εἶναι αἱ γνώμαι του, τόσον σφιγκτότερα κρατεῖ αὐτὰς, ἄλλως ἤθελον καταπέσει ἀφ' ἑαυτῶν, διότι αἱ ψευδεῖς γνώμαι πρέπει νὰ κρατῶνται μὲ περισσοτέραν ἀκρίβειαν καὶ βεβαιότητα ἢ αἱ ἀληθεῖς, ἄλλως εἶναι πιθανόν, ὅτι θέλουσι προδώσει τοὺς κυρίους των, πρὶν ἢ οὗτοι ἐννοήσουν τοῦτο. Ὁ ἰδιότροπος ἀγᾶλλεταται μᾶλλον νὰ διαφέρῃ τῶν ἄλλων εἰς πράγματα, ἅτινα εἶναι ἀδιάφορα, ἀδιάφορον κατὰ πόσον μάταια ἢ κενὰ εἶναι ταῦτα, εἰς τὴν ἀσθενῇ του κρίσιν εἶναι μεγάλης σημασίας, θῆεν καὶ ἤθελε προτιμήσει νὰ ὑποφέρῃ μαρτύριον μᾶλλον παρὰ ν' ἀποχωρισθῇ καὶ τῆς ἐλαχίστης ἰδέας του, διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ βῇ τὴν μέλαιναν αὐτοῦ ἀμάθειαν εἰς ἀνοικτότερόν τι χρῶμα. Ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐννοῇ τὰ ἰδικὰ του ἢ αὐτὸς. Αἱ ἀστείότητες αὐτοῦ εἶναι ὅμοιαι μὲ τὸν σάκκον, ὅστις κατὰ τὴν παροιμίαν, δένεται κάλλιον, ὅταν ᾖ κενός, ἢ πλήρης. Αἱ γνώμαι αὐτοῦ εἶναι ὡς τὰ ἐπὶ τῶν βράχων φυόμενα φυτὰ, τὰ ὁποῖα προσκολλῶνται στερεῶς ἂν καὶ δὲν ἔχουν βαθεῖς ῥίζας. Ἡ κρίσις του εἶναι ἐσκληρυμμένη ὡς τὴν καρδίαν τοῦ Φαραῶ, ὥστε οὐδὲν ἐπιχείρημα, ὅσον ἰσχυρὸν καὶ σαφές καὶ ἂν ᾖ, δύναται νὰ πείσῃ αὐτήν. (Μέντωρ.)

— Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς ἱεραποστόλου τινὸς ἐν Κίνα, οἱ κάτοικοι τοῦ ἐκτεταμένου ἐκείνου Κράτους δαπανῶσιν εἰς τὴν λατρείαν τῶν προγόνων των, περὶ τὰ 300 ἑκατομμύρια φράγκων κατ' ἔτος!